

Első fejezet

A nap nyugovóra tért a Coruscanton. Az árnyékok úgy terjedtek szét, akár egy fekete áradat. Először a mesterséges szurdokok alját özönlötték el, majd állhatatosan kapaszkodtak egyre magasabbra, mintha sötét árhullám rontott volna rá a galaktikus fővárosra. Mialatt a nap a látóhatár alá süllyedt, a kereskedőnegyedekre és a kórházakra alkonyati félhomály borult, sötét foltok araszolgattak felfelé a főkancelári rezidencia falain. Az utolsó, halványsárga fénysugarak hamarosan már csak a tetőket világították meg, aztán az árnyak azokat is meghódították, felkúsztak a Szenátusi Épület csúcsaira és a Jedi Templom tornyaira.

A Köztársaság hosszú napja a végéhez közeledett.

Alkonyat a Coruscanton.

Egymillió standard évvel ezelőtt, az értelmes lények felemelkedését megelőző időkben a holdtalan éjszakákon tökéletes sötétség uralkodott, legfeljebb a csillagok adtak némi fényt. Ma már nem. A Coruscant még a galaktikus háború alatt is megmaradt a történelem során valaha létezett legnagyobb civilizáció ragyogó szívének. Mialatt a nap a horizont alá ereszkedett, millió és millió lámpa gyúlt fel a hatalmas városban. A magas épületek körül repkedő siklók parázslégyekre emlékeztettek, amelyek mintha páncélüveg legelők felett cikáztak volna. Fényreklámok keltek életre az utcákon, hogy villódzva és sziporkázva csábítsák vásárlásra a kora es-

ti járókelőket. A lakóházak, üzletek és irodák ablakai sorra kivilágosodtak.

Íme, az élet megy tovább, a sűrűsödő sötétség dacára – gondolta Padmé Amidala szenátor, mialatt kifelé bámult az ablakon. – Mindenki vidáman világít, akár egy-egy gyertya az éjszakában.

A szenátor a Jedi Templom úrkikötőjén tartotta a szemét.

– Nem fényűzés – mormolta alig hallhatóan.

A szolgálója feléje fordult, és kissé zavarodottan megkérdezte:

– Mit óhajt, asszonyom?

– A remény – felelte halkán Padmé. – Nem fényűzés. Hanem a kötelességünk.

A szolgáló dadogott valamit, de Padmé közbevágott:

– Jött valaki!

Az úrhajó könnyedén és zökkenőmentesen ereszkedett rá a Templomhoz legközelebb elterülő pályára, a függőleges és a vízszintes vezérsíkja végén sárga lámpák izzottak. Padmé felkapott egy távcsövet, átállította éjjellátó üzemmódra, és megpróbálta leolvasni a gép megviselt burkolatáról az azonosító számot. Pillanatokkal később egy csuklyás köpenyt viselő alak kászálódott ki a pilótafülkéből.

– Asszonyom? – ismételte a szolgáló.

Padmé lassan letette a távcsövet, és fojtott hangon megszólalt:

– Nem ő az...

Boz Addle főgépész imádta a gondjaira bízott hajókat, de különösen vonzódott a karcsú futárgépekhez. Féltő mozdulattal simított végig az imént hazatért Limit of Vision nevezetű, Hoersch-Kessel Seltaya-osztályú hajó fémburkolatán, és halkán mormolta:

– Elektromos ívek, mikrometeor-találatok és néhány lézernyalábtól származó égésnyom... – Megállította a kezét egy

csúnya sérülés felett, ahol a gép burkolata egy hosszú sávban elpárolgott, és a nyílásban repeszekkel teletűzdelt, összeolvadt kábelek látszottak. – És ha nem tévedek, mindennek a tetejébe egy-két prototalát is.

Jai Maruk Jedi-mester kikapaszzkodott a pilótafülkéből. Beesett arcának jobb oldalán hosszú, keskeny égési sérülés húzódott, a bal oldalán és a homlokán friss hegek vöröslöttek. Az örült iramú hazautazás alatt csak félig-meddig tudta begyógyítani a sebeit. Az égésnyom mentén a bőre összezsugorodott és megkeményedett, és emiatt a szája jobb sarka felfelé kunkorodott.

A főgépész komoran méregette őt, és megjegyezte:

– Azt ígérte, Maruk mester, hogy egy karcolás nélkül hozza vissza ezt a szépséget.

– Hazudtam – felelte Maruk zordul mosolyogva.

Ebben a pillanatban odalépett hozzá az ügyeletes orvos.

– Üdvözlöm, Maruk mester! – köszönt tiszteletteljesen fejet hajtva. – Kérem, engedje meg, hogy megvizs... – Elakadt a hangja, a szemét résnyire vonva méregette a Jedi arcán éktelekded égésnyomot, majd meglepetten folytatta: – Maruk mester! Mi a...

– Erre most nincs idő – szólt közbe Maruk. – Azonnal beszélnem kell a Jedi Tanáccsal... legalábbis azokkal a tagokkal, akik idehaza tartózkodnak.

– De Maruk mester...

A Jedi intett az orvosnak, hogy fejezze be.

– Ne haragudjon, doktor úr, de ez az időpont nem alkalmas. Át kell adnom egy sürgős üzenetet. És elég jó állapotban vagyok ahhoz, hogy átadjam. – Fanyarul elmosolyodott, és hozzátette: – A megbízó szándékosan hagyott tűrhető állapotban.

A mester azzal sarkon fordult, és útnak indult, majd a dokk kapujában visszafordult, és megszólalt:

– Boz főnök!

– Igen, mester?

– Elnézést a hajó miatt...

Az orvos és a főgépész egymás mellett állt a leszállópályán, és aggodalmasan néztek a Jedi után.

– Azt a sebet fénykard égette az ábrázatára? – kérdezte halkán Boz. Az orvos a szemét tágra nyitva bólogatott. A főgépész elgondolkodva köpött egyet, és rosszkedvűen morogta:
– Mindjárt gondoltam...

A Klónháború, mint valami óriási kéz, szétszórta a Jediket a csillagok között. A Templomban egyszerre legfeljebb néhány Jedi-lovag és mester tartózkodott. Yoda, a Rend nagymestere és a főkancellár katonai tanácsadója, természetesen ritkán hagyta el a Coruscantot. Ezen az estén mindössze ketten csatlakoztak hozzá, hogy meghallgassák Jai Maruk beszámolóját: Maruk közeli barátja, Ilen Xan mester, akit a tanítványok Vaskéznek hívtak – ő tartotta a fegyvertelenharc-órákat, és az ízületefogások voltak a specialitásai –, valamint Mace Windu, a Jedi Tanács tagja, aki túlon túl komoly, túl féltelmetes volt ahhoz, hogy bárki gúnynevet ragasszon rá.

– Felderítést végeztünk a Külső Gyűrűben – kezdte Jai.
– Egy idő után úgy gondoltuk, hogy valami furcsa dolog történik a Hydian-út tőszomszédságában. Apró, jellegtelen teherhajók tűnedeztek fel, mintha egy mermyn-ösvény vezetett volna ki és be a Wayland-régióba. Nincs ebben semmi szokatlan, a Kereskedelmi Szövetség lezárta azt az egész régiót... de azok a gépek érdekes koordinátákról érkeztek. Nem a helyi forgalomból, hanem mélyűri vektorokról. Furcsa érzésem támadt velük kapcsolatban, így aztán kalózhajónak álcáztam az egyik csapatszállítónkat, és odaküldtem, hogy tartóztasson fel egy gépet. Kiderült, hogy a kis kereskedelmi egységnek olyanok a lábai, mint egy neimoidi jakrabnak. Mielőtt elkap-

tuk volna, leadott egy-két plazmasorozatot, majd szempillantás alatt a hiperűrbe ugrott.

Yoda mester a homlokát ráncolva megjegyezte:

– Egy nerfbőrbe bújt kraytsárkány...

– Pontosan – helyeselt Maruk mester, és lenézett láthatóan remegő jobb kezére. A tenyerén csúnya, égett seb feketéllett. Nyugodt tekintettel meredt a kezére, és a reszketés hirtelen megszűnt.

Ekkor egy ifjú padavan, egy körülbelül tizennégy éves, vörös hajú lány lépett be a terembe, egy tálcán egy kancsó vizet és négy poharat hozott. Tiszteletteljesen fejet hajtott, és lerakta a terhét egy alacsony asztalra. Xan mester töltött egy pohárba, amit Jainek adott. A mester ránézett felhólyagosodott, sebes tenyerére, majd lassan, nehézkesen rágörbítette az ujjait a pohárra, és ivott néhány kortyot.

– Szóval, a Kereskedelmi Szövetség valami fontosat szállít be a Hydian-útra – folytatta aztán. – De vajon mit és miért? Nem hadianyagot, nincs tudomásunk jelentős csapatösszevonásról abban a térségben. És miért az álcázás? A hajóik büszkén viselhetik a flottaszíneiket, ami már önmagában elriasztja a kalózokat vagy a közönséges fosztogatókat, aminek az én szerencsétlen klónjaim is kiadták magukat.

– Nem akarják, hogy tudomást szerezzünk valamiről – állapította meg Ilena.

Mace Windu a Maruk arcán éktelenkedő, fénykardtól származó égési sérülést tanulmányozva hozzátette:

– Vagy valakiről...

Yoda lassú ritmust vert a botjával a tanácsterem kövezetén, és öt-hat koppantás után megszólalt:

– És te követted az egyik kraytot.

– És rajtakaptak.

– A Vjunig követtem őket – válaszolta Maruk, és egy pillanatra összepréselte a száját. – Ott találkoztak valakivel.

Yoda mocomogni kezdett, és a fejét csóválta, mire a többiek ránéztek.

– A Vjunt mélyen áthatja a sötét oldal – dörmögte halkán.
– Ismeritek a történetét?

A társai sorban megrázták a fejüket, mire ő csücsörített a szájával, és tovább mormogott:

– Az öregség egyik megpróbáltatása: emlékezni arra, hogy melyik dolgot melyik fiatal fülnek mondtuk. De ő tudja. Emlékszem, elmondtam neki, amikor még csak padavan volt...

A többi Jedi értetlenül meredt a nagymesterre.

– Ki tudja? – érdeklődött Xan mester.

Yoda a botját meglendítve elhessegette a kérdést.

– Nem számít. Folytasd, Maruk mester!

Maruk ismét ivott néhány korty vizet, és tovább magyarázott:

– Először orbitális pályán maradtam, rejtve a krayt elől. De túl sokáig maradt odalent, nemcsak egy utántöltés idejére, így aztán kénytelen voltam leszállni a felszínre. Több kilométerrel távolabb landoltam, gondosan lefojtottam a hő- és az infravörös kibocsátást, erre esküszöm... – Egyre lassabban beszélt, végül elakadt a szava. A keze ismét remegni kezdett.

– De nem számít. A nő elkapott.

– A nő? – kérdezte Xan mester.

– Asajj Ventress.

A teremben tartózkodó padavan meglepetten felszisszent. Yoda rápillantott, és szigorú arcot vágva ráncolgatta a homlokát. Csakis azok, akik jól ismerték őt, fedezhették fel, hogy a szeme derűsen csillog.

– A kis csibészeknek nagy fülük van! Nincs semmi feladatod, Scout?

– Nem igazán – felelte a lány. – Az ebédnek már vége, és nincs olyan dolgom, ami ne várhatna holnapig. Úgy értem, szándékomban áll gyakorolni az edzőteremben, de az még...

– Hirtelen elvörösödött, és elhallgatott, amikor rájött, hogy a mesterek mind órá merednek.

– Scout padavan – szólalt meg Mace Windu végtelenül komoly hangon. – Meglepetten hallom, hogy ilyen sok a szabadidőd, amikor nyakunkon a Tanítványviadal. Nem szívesen gondolnám azt, hogy esetleg unatkozol. Szeretnéd, ha segítenék tennivalót keríteni?

– Nem, mester – felelte Scout nagyot nyelve. – Arra semmi szükség. Ahogyan magad is mondtad... gyakorlatozás... megyek is... – Azzal gyorsan meghajolt, és kihátrált a terem-ből. Összehúzta a két ajtószárnyat, de keskeny rést hagyott közöttük, amelyen át csak az egyik zöld szemét lehetett látni. – Ha bármire szükségetek van, ne habozzatok...

– Scout! – csattant fel Mace Windu.

– Igenis!

Az ajtószárnyak halk koccanással összezárultak. Mace Windu megcsóválta a fejét.

– Az Erő éppen csak áthatja ezt a lányt. Fogalmam sincs...

Xan mester feltartotta a kezét, és Windu elhallgatott. Xan ujjai a sokéves gyakorlatozástól valóban olyanok voltak, mint-ha izombőrrel bevont vasból lettek volna. A mester finoman intett, és gyenge Erő-hullámot indított a kijárat felé. Az ajtó dobbant egyet, rögtön ezután fojtott nyögés hallatszott, majd sietős, távolodó léptek kopogtak a folyosón.

Mace Windu ismét megrázta a fejét, és befejezte az imént megkezdett mondatot:

– Fogalmam sincs, hogy Chankar mit látott benne.

– És most már soha nem is fogjuk megtudni – jegyezte meg komoran Maruk.

Mindannyian hallgattak egy darabig, és Chankar Kimre gondoltak, aki oly sok társukkal együtt a geonosisi arénában vesztette életét. A közelmúltban számtalan szertartással és virasztással emlékeztek meg arról a szörnyű mézszárlásról.

Ám az élet ment tovább, a háború folytatódott, és a Rend immáron több súlyos sebből vérzett. Szinte minden héten befutott egy jelentés, hogy valamelyik bajtársuk elesett egy csatában a Thustrán, felrobbant az űrben a Wyland környékén, vagy orvul meggyilkolták egy diplomáciai küldetés során a Devoronon.

– Őszintén szólva – folytatta Windu –, én már azon is csodálkoztam, hogy annak idején bekerülhetett a Templomba.

Yoda lassú köröket írt a botjával a terem kőpadlójára, mint ha egy tócsát kavart volna fel, egy olyan tócsát, amit csakis ő láthatott.

– Arra célszól, hogy át kellene helyeznünk a mezőgazdasági csoportba?

– Igen, arra – felelte Mace Windu, és valamelyest megennyhülve hozzátette: – Nincs abban semmi szégyen. Amikor látom, milyen keményen küzd már azért is, hogy lépést tartson nálánál több évvel fiatalabb növendékekkel... talán mindenkinek jobb lenne, ha hagynánk, hogy a saját szintjén dolgozzon.

Yoda felszegte az állát, kíváncsian pillantott a társára, és kijelentette:

– Én is látom rajta, hogy keményen küzd. De ha azt mondd, így lesz jobb, és leállítod, többé nem fog küzdeni.

– Talán valóban nem – ismerte el komoran Jai Maruk. – De a gyermekek nem mindig azt teszik, ami a legjobb nekik.

– A Jedi-mesterek sem – tette hozzá Yoda fintorogva.

A sebesült Jedi belelendült.

– Legyünk őszinték! Az tény, hogy nem minden mentor-tanítvány párosból lesz Obi-van és Anakin, de az igazság az, hogy háborúban állunk. Ha csatába küldünk egy Jedit egy olyan padavannal, aki nem képes helytállni, azzal két élet elvesztését kockáztatjuk. Márpedig a mostani helyzetben egyetlen társunk elvesztését sem engedhetjük meg magunknak.

– Scoutot nem hatja át olyan mélyen az Erő, mint kellene – értett egyet Ilena. – De évek óta benne van az egyik osztályomban. A technikája kitűnő. Okos és hűséges. Keményen próbálkozik.

– Nincs olyan, hogy próbálkozás – szállt vitába Maruk, és észre sem vette, hogy Yoda megszokott modorában beszél. Sok-sok évvel ezelőtt attól volt népszerű a fiatal tanítványok között, hogy remekül tudta utánozni az agg atyamestert. – Tedd, vagy ne tedd...

A másik három Jedi büntudatosan pillantott Yodára, aki ugyan horkantott egyet, de látszott a szemén, hogy majdnem felnevet.

– Mmm... – mormolta aztán elkomorodva. – A tanítványokon gondolkodom. Azzal menjek csatába, akit a legjobban áthat az Erő? Hm? Az ifjú Skywalkerrel? Szerintetek így lenne jó?

– Ő nem éppen a szerénységéről híres – jegyezte meg Ilena Xan.

– És túl robbanékony – fűzte hozzá Mace Windu.

– Hm... – Yoda ismét megköröztette a botját. – Hát akkor a legerősebb tanítványt válasszam? A legbölcsebbet? Azt, aki a legjobban ismeri az Erő útjait? – Bólintott egyet. – Hát akkor a legjobb választás Dooku lenne!

Végighordozta szigorú tekintetét a társain, mire azok sorban lesütötték a szemüket.

– A mi legnagyobb tanítványunk! – folytatta Yoda, a füle előbb felmeredt, majd lekonyult. – És a legnagyobb kudarcunk.

Az ősóreg nagymester odabicegett az asztalhoz, és töltött magának egy pohár vizet.

– Ennyi elég lesz – mormolta, miután ivott. – Maruk mester, mondd el nekünk a történet többi részét!

– Szóval, Ventress rám talált – mondta Maruk. – Harcoltunk. És vesztettem. – Megégett keze ismét remegni kezdett.

– Elvette a fénykardomat. Már felkészültem a gyilkos csapásra, de ehelyett csak fogságba ejtett. Bekötözte a szememet, megbilincselte, és belökött egy siklóba. Rövid ideig utaztunk, legfeljebb egy standard óráig. És az utazás végén Dooku gróf előtt találtam magam.

– Ah... – hördült fel Mace Windu, és előrehajolt. – Ezek szerint Dooku a Vjunon van.

– Élve kerültél ki Dooku és Ventress karmai közül! – hűledezett Ilena.

Maruk örömtelen mosolyra húzta a száját.

– Ne tévedjünk – mondta a fejét ingatva –, azért vagyok itt, mert Dooku akarta így. Ventress végzett volna velem, ha rajta múlik, ezt nyíltan a szemembe mondta. De Dooku egy hírnököt akart. Egy olyat, akiben megbízhat, bármilyen ironikusan hangozzék is. Olyan hírvivőt akart, aki először ide jön, és nem a Szenátushoz. Ezt Dooku külön kihangsúlyozta. Hogy Yoda mesternek adjam át az üzenetet, és csakis a Templomban, csakis Jedik jelenlétében.

– És mi az a sürgős üzenet? – kérdezte a szemöldökét felvonva Mace Windu.

– Dooku azt mondja: békét akar.

Maruk végignézett a társain, akik kétkedve és hitetlenkedve meredtek rá, és csak a vállát vonogatta.

– Béke! – csattant fel Xan mester. – Több millió teremtményt mészároltak le biofegyverekkel a Honoghron, és Dooku azt mondja, békét akar! A Köztársaság alkotórészei, tartóoszlopai egyenként hamvadnak el, akár a lángoló fahasábok, és ő békét akar! El tudom képzelni, miféle békére gondol!

– Dooku számított rá, hogy valószínűleg... elővigyázatosak leszünk – tette hozzá Maruk, azzal a köpenye belső zsebébe nyúlt. – Azt mondta, egy ajándékkal és egy Yoda mesterhez szóló kérdéssel küld vissza engem. Az ajándék az én életem. A kérdés pedig ez...

Előhúzta a kezét, és kinyitotta az ujjait. Reszkető tenyerén egy kagylóhéj feküdt, egy teljesen egyszerű, közönséges kagylóhéj, amelyet akár egy gyermek is találhatott volna száz és száz világ bármelyik tengerpartján.

A társai zavarodottan bámulták, de Yoda ez egyszer, ha csak pillanatokra is, de elvesztette a lelki nyugalmát. Vett egy mély, sípoló lélegzetet, furcsa arcot vágott, és a homlokán a ráncok a megszokottnál is mélyebbre gyűrődtek.

– Mi ez, mester? – kérdezte Maruk, és elszakította a tekintetét a tenyerén lévő kagylóhéjtól. – Áthoztam ezt a valamit a fél Galaxison. De mit akar ez jelenteni?

Hatvanhárom standard évvel korábban.

Estére járt az idő, az ég sötétkéken borult a Jedi Templom hatalmasan elterpeszkedő épületegyüttese fölé. A Templom belső kertjében a mesterséges tó ezernyi csillag fényét verte vissza. Yoda legtehetségesebb tanítványa egy sziklán ült a tó peremén, és a vizet bámulta. Az egyik kezében egy kagylóhéjat tartott, újra és újra végighúzta hüvelykujját annak csontsima felületén. Előtte, a sötét felszínen vízipókok táncoltak. Ahogyan a könnyed lábú rovarok, úgy a tanítvány figyelme is ide-oda rebbent, szintén táncolt, de a csend felszínén; az Erő végtelen mélységei felett siklott.

Általában ő maga is könnyed lábú volt, az Erő éppen csak meghajlott a súlya alatt, és könnyűszerrel megtartotta őt. Ám ezen az estén valamilyen oknál fogva szomorúság uralkodott el rajta, és furcsa módon nehéznek érezte magát. Mintha most döbbsen volna rá első ízben arra, hogy milyen könnyen beszakadhat a talpa alatt a felszín. És ha egyszer lesüllyedne azokba a lehetetlen mélységekbe, ha bekerülne az ott létező, titokzatos erők közé, hamarosan megfulladna...

Lépteket hallott bal felől, amelyeket halk, súrlódó roppanások kísértek – minden második lépésnél egy bot fúródott

az ösvényt borító kavicsrétegbe. Fényfolt közeledett hozzá a mesterek szállásainak irányából, lassan mozgott a fák és bokrok lombjain túl. Azonnal ráismert az Erő-kisugárzásra. Yoda öreg elméje ugyanolyan kellemes melegséget és fényt árasztott, akár a lámpája. A tanítvány már jóval azelőtt tudta, hogy ki tart felé, még mielőtt az agg mester felbukkant az ösvény utolsó kanyarulatában, és lassan vánszorgott felé, hogy csatlakozzon hozzá. Elmosolyodott, és fejet hajtott. Yoda a meditációval vagy éppen vívógyakorlattal töltött végeérhetetlen órák alatt számtalanszor elmondta neki, hogy amíg egy mozdulat vagy egy támadás megjelenési formáját nem lehet előre megjósolni, a mögöttes szándékot éreznie kell minden egyes sejtjében. Így aztán az a könnyed főhajtás évek alatt felhalmozódott hálát és tiszteletet fejezett ki.

Emellett félelmet. És büntudatot.

A Jedi-rend nagymestere lerakta a lámpáját, nehézkesen felvergődött egy sziklatömbre, majd annak tetején ülő helyzetbe tornázta magát, aztán ott kuporgott a tanítványa mellett, mint valami furcsa formájúra sikerült kerti törpe. A tanítvány mindvégig szélesen mosolygott, de sokkal okosabb volt annál, semhogy felajánlja a segítségét. Yoda folyamatosan nyögdecselve végre elhelyezkedett, eligazgatta megviselt Jedi-köpenyének alsó részét, és lelógatta a lábát úgy, hogy az ujjai majdnem elérték a vizet. A vízipókok összevissza cikáztak a talpa alatt, nem törődve azzal, hogy mi lehet az a szőrös, zöld óriás a fejük felett.

– Gondolkodóba estél, Dooku? – érdeklődött Yoda.

A tanítvány meg sem próbált tagadni.

– De nem félsz ettől a küldetéstől, ugye?

– Nem, mester – felelte a tanítvány, és rögtön kijavította magát: – A küldetéstől nem.

– Magabiztosnak kellene lenned – állította Yoda. – Felkészültél.

– Tudom.

Yoda oldalra dőlt, hogy magához vegye a talajon hagyott lámpát. Megfordította a botját, és annak markolatát próbálta beleakasztani a lámpa fogantyújába. Kétszer is sikerült neki, de a lámpa mindkétszer lecsúszott, mire ingerülten felmordult. A tanítvány a figyelmének tört részét rááldozva az Erő segítségével felkapta a lámpát, és odalebegtette a mesterének.

– Miért nem járod a könnyebb utat, mester? – kérdezte, és amint becsukta a száját, máris tudta, hogy mi lesz a válasz.

– Mert az a könnyebb – dörmögte Yoda.

A fiatal férfi tapasztalatai szerint a növendékek rengeteg ehhez hasonló választ kaptak Yodától. Ám Dooku azt is megállapította magában, hogy a mester azért nem lökte el magától a lámpát.

Együtt üldögéltek a kertben. Valahol a sötétség mélyén egy hal feltört a felszínre, majd visszasüllyedt alá. Yoda barátságosan oldalba bökdöste Dookut a botjával, és megszólalt:

– Szóval, már tegnap felkészültél a távozásra!

– És a múlt hónapban, és a múlt évben, és a tavalyi évben – válaszolta Dooku bánatosan mosolyogva, majd elkomorodva folytatta: – De most, hogy valóban megtörténik... – Körülnézett. – Már nem is emlékszem arra az időre, amikor nem akartam elmenni, utazni a csillagok között, látni a nagyvilágot. És mégis, szeretek itt lenni. Ez a hely az otthonom. Ti vagytok a családom.

– És mindig az is marad – válaszolta Yoda, és bólogatva szemlélte a sötét homályba burkolózó kertet. – És mi is mindig a családod leszünk. Otthon... igen... az Alderaanon az a mondás járja: az az otthonod, ahová ha bekopogsz, beengednek. – Mélyen magába szívta az édes illatú levegőt, és halkan kuncogott. – Hm... igen... itt mindig lesz neked egy hely.

– Számítok rá... remélem... – felelte töprengve a tanítvány, majd lenézett a kezében szorongatott kagylóhéjra. – Ezt a parton találtam. Egy édesvízi remeterák hagyta ott. Tudod, ők nem növesztenek saját héjat. Nincs saját otthonuk. Mások

levetett otthonaiba költöznek be, de folyton kinövik őket. Azon gondolkodom, hogy az a Jedi-toborzó hogyan talált rám a Serennón. Gondolom, a szüleimmel éltem. Ma már nem emlékszem rájuk. Neked is gyakran eszedbe jut, hogy milyen furcsa ez? Rólunk, Jedikről lemondtak a szüleink. Úgy döntöttek, hogy hajlandóak leélni nélkülünk az életüket.

Yoda mocomrogni kezdett, de nem válaszolt.

– Néha az jár a fejemben – folytatta Dooku –, hogy talán éppen ez hajt minket. Hogy a szüleink lemondtak rólunk. És mi folyton bizonyítani akarunk.

Egy parázslégy röppent ki a bokrokból, mint egy tűzből kipattanó szikra, majd ott cikázott a felszín felett. A tanítvány a halvány, vörös fényt kibocsátó rovarra figyelte, mialatt az szemkápráztató mintát rajzolt a nyugodt víz fölé. Yodának volt egy gyakori kérdése: „Szerinted mik vagyunk mi, Dooku?” És ő minden alkalommal más-más válasszal próbálkozott: „egy-egy, az Erőre kötött csomó”, „a Sors ügynökei vagyunk” vagy „sejtek vagyunk a Történelem testében”. De ezen az estén a villózva röpködő parázslégyet nézve felötlött benne egy igazabb válasz: magányosak vagyunk. Mindannyian így végezzük.

Halk csobbanással egy hal szökkent ki a vízből. A parázslégy fénye kialudt, a hal pedig eltűnt, csupán némi fodrozódás maradt utána a felszínen, amely lassan szétterjedt a tavon.

– Azt hiszem, már akkor is olyan voltam, mint egy remeterák – mondta ekkor a tanítvány. – Nem fértem bele a szüleim házába. Így aztán ti idehoztatok, teltek az évek, most pedig még a Templom is túl szűknek tűnik. Azt hiszem... – Elhallgatott néhány pillanatra, és elfordult, így a csuklyája sötét árnyékot vetett az arcára. – Attól félek, hogy ha egyszer kikerülök a nagyvilágba, többé nem fogok beférni ide.

Yoda bólogatott, és amikor megszólalt, úgy tűnt, saját magának beszél:

– Büszke vagy. Nem ok nélkül.

- Tudom.
- És ennek veszélyei is vannak.
- Ezzel is tisztában vagyok.

A tanítvány ismét megdörzsölgette a kagylóhéjat, aztán beleejtette a tóba. A vízipókok riadtan menekültek a felcsapó víz elől, a lábukat szélesebben kapkodva igyekeztek a felszínen maradni.

– Nem lehetsz hatalmasabb, mint a Jedi-rend, és nem lehetsz hatalmasabb, mint az Erő – jelentette ki Yoda.

– De az Erő hatalmasabb, mint a Rend, mester! Az Erő sokkal több ezeknél a falaknál és a tanításoknál. Átjár minden élőlényt, a magasabb és az alacsonyabb rendűeket, kicsiket és nagyokat. Mindent meghatároz és befolyásol, a tárgyakat, a bolygókat, a világosságot... – Hirtelen elakadt a szava.

– ... És a sötétséget – fejezte be helyette a mondatot Yoda.
– Igen, fiatal barátom. Azt hiszed, hogy én még sosem tapasztaltam meg a sötétség érintését? El tudod képzelni, hogy nyolcszáz év alatt mennyi minden történt velem?

– Ezt hogy érted, mester?

– Hogy mennyi hibát követtem el...

Az agg tanító keserűen, zihálva kacagott, majd kinyújtotta a botját, és oldalba bökdöste vele a tanítványt.

– De most már irány az ágy, bölcs gondolatok gondolója!
– Ismét bökött kettőt. – A mestered, Thame Cerulian azt mondja, hogy te vagy a legtehetségesebb tanítvány, akit valaha látott. Nem kell bíznod magadban. Én, Yoda, a hatalmas Jedi-mester megbízom benned. Ennyi elég?

A tanítvány nevetni akart, de nem tudott.

– Túl sok, mester – válaszolta a fejét ingatva. – Félek a...

– Helyes! – vágott közbe Yoda. – Félj a sötét oldaltól, ez így van rendjén. Hatalmas a hatalmasok között. De egyelőre még Thame-mel sem érsz fel. Még Jedi-lovag sem vagy. Nem vagy a Tanács tagja. Sok-sok héj vár még rád, Dooku, mindaddig, amíg beleférsz ebbe – mondta mosolyogva, azzal a

botjával megkopogtatta a tanítvány vállát, a bőrére utalva.
– Holnap el kell menned. Útnak indulsz a csillagok közötti sötétségbe. De ez a hely mindig az otthonod lesz. Ha valaha eltévedsz, nézz vissza ebbe a kertbe!

Yoda felemelte a lámpáját, az árnyak úgy menekültek előlük, mint az imént a vízipókok a víz elől.

– Én pedig gyertyát gyújtok neked, hogy hazatalálj.

Hatvanhárom évvel később Jai Maruk elindult a gyengélkedő felé, Ilena Xan pedig visszatért a kamrájába, hogy felkészüljön a Tanítványviadalra. Mace Windu még ott maradt a tanácsteremben Yodával.

– Dooku azt üzeni, hogy szeretne hazajönni – mondta Yoda. – Ez csapda.

– Igen, valószínűleg – erősítette meg Windu.

Yoda felsóhajtott, és a kagylóhéjat méregetve folytatta:

– Egy kérdés, így fogalmazott... Igen, micsoda egy kérdés! De nem szabad törődnünk vele, egyetértesz?

Mace váratlanul megrázta a fejét, és beszélni kezdett:

– Dookunak halottnak kellene lennie. Meg kellett volna ölnöm a Geonosison. Ezzel megakadályozhattam volna az egész háborút. És még most is ő a kulcs. Vajon valóban tárgyalni akar? Erre csekély az esély. Valóban visszatérne közénk? Erre még kevesebb. De a mérleg másik serpenyőjében több millió élet van, így aztán vállalnunk kell a kockázatot. Ezt gondolom, mester.

Yoda felmordult, és részben megfontoltan, részben szomorúan válaszolt:

– Nem könnyű reménykedni abban, hogy ez az elveszített tanítványunk visszatér közénk.

– Nem könnyű – felelte bólogatva Mace Windu –, viszont senki sem állítja, hogy egy Jedi-mesternek könnyű dolga van. Még neked sem.

Yoda ismét mordult egyet, és körülnézett a teremben.

– Pfff... Nagyon bölcs lettél, Windu mester! De ma már sokkal jobb, mint régen, amikor még csak Yoda volt bölcs!

A társára pillantott, és fanyar mosolyra húzta a száját. Windu máskor talán felnevetett volna, csakhogy valahol a geonosisi arénában elvesztette a humorérzékét.

A Galaxis egy távoli részében a Jedi-rend valaha legtehetségesebb tanítványa kinyújtotta a lábát, a csizmája orrával megbökődött egy kardmarkolatot, és undorodva fintorgott. A markolat még most is egy kézben volt. Maga a kéz feketére színeződött, vékony, áttetsző jégréteg borította, és alvadt vérrel lepett csonkban végződött, valamivel a csukló felett. Dooku a dolgozószobájában üldögélt, a töprengéseinek színhegyén, márpedig a leszakadt kéz eléggé zavarta az elmélyült gondolkodásban. Emellett, akármilyen keményre fagyott is az úr könnyörtelen vákuumában, számítani lehetett arra, hogy hamarosan kiolvad, és foltot hagy a kövezeten. Dooku nem örült volna ennek, noha eggyel több vagy kevesebb vérfolt a Château Malreaux padlóján már nem sokat számított.

Az íróasztalának másik oldalán ülő Asajj Ventress felemelt egy hőszigetelt hűtőtáskát, és megszólalt:

– Nem sok maradt a hajóból, mester. Az Erő velem volt, és az első lövésemmel máris a reaktorrekeszt találtam el. Több órába telt, mire megtaláltam azt – mutatott le a fagyott kézre.
– Eszembe jutott, hogy mágneses letapogatással talán rábukkanok a fénykardra. Igazán nevetséges, hogy a fickó a fegyveréhez kapott, amikor a hajója felrobbant. Gondolom, az ösztönei parancsára.

– A fickó?

– Férfi vagy nő – felelte Asajj Ventress a vállát vonogatva. – Ó.

Amikor az első mestere meghalt, Asajj Ventress, a Jedik ostora és Dooku gróf legfélelmetesebb szövetségese tetovál-

tatta kopasz fejét, és maga mögött hagyta a leánykorát. A fejbőrén most tizenkét sötét csík díszelgett, mindegyik egy-egy hadurat képviselt, akit ő ölt meg, miután esküt tett, hogy végez velük. A nő egészében véve egy tőrre hasonlított: karcsú volt és halálosan veszedelmes. Még egy gyűlölettől hemzsegó Galaxisban is a gyorsaságnak és a haragnak ez a kombinációja legfeljebb egyszer jött létre egy nemzedékben – Dooku ezt már az első találkozásuk első percében felismerte. A nő egyszerre volt a rózsa és a tövis, a célba találó acélpenge hangja, a vér íze az ajkon.

– A fejet nem találtam meg – folytatta Ventress –, de kiszedtem pár apróságot a roncsok közül. – Meglengette a táskát. – Itt vannak, ha szeretnél vetni rájuk egy pillantást.

– Micsoda kis vérengző fenevad lett belőled! – jegyezte meg Dooku a nőt fürkészve.

– Az lettem, amivé tettél! – vágott vissza Ventress.

Erre nem egykönnyen lehetett válaszolni. Dooku az Erő közvetítésével felemelte a kezét és a markolatot, éppoly könnyedén, mint ahogyan évtizedekkel korábban felkapta Yoda lámpáját. A robbanás pillanatában a bőr java része elszenesedett, de egy-két folton látszott, hogy valaha halványbarna színben játszott. Egészében véve annyira összeégett és eltorzult, hogy éppen csak meg lehetett állapítani, hogy emberi lényhez tartozott. A halott hús a lélektől elszakadva immáron csak puszta anyag volt. Semmivel sem érdekesebb, mint egy asztalláb vagy egy viaszgyertya. Nem viselte magán a tulajdonosa szellemének és személyiségének lenyomatát.

Dooku mindig is megdöbbenőnek találta azt, hogy mennyire átmeneti a viszony valaki teste és önmaga között. A lélek volt a bábmester, amely táncra bírta a hús-vér tagokat, de ha elszakadtak a zsinórok, nem maradt más, csak hús és vér, ruha és csont.

Mármost egy Jedi fénykardja... az valami egészen más. Ezek a fegyverek egyediek voltak, a tulajdonosaik készítet-

ték, önmaguk vegytiszta kifejezésévé formálták őket. Dooku végighúzta a mutatóujját a halott Jedi fegyverének markolatán. A robbanás letépte a burkolat felét, és megolvasztotta az alkatrészeket, így a fénykard mindörökre működésképtelenné vált, de a belső elrendezés még most is jól látszott.

– Jang Li-Li... – mormolta Dooku, és meglepetten tapasztalta, hogy előnti a szomorúság.

– Ő volt a tizenhatodik – közölte kérdés nélkül Ventress.
– Tizenhétnél tartanék, ha hagyod, hogy megöljem azt a kémet. Marukot.

Dooku a nő felé fordult. A figyelméből kiszabadult kéz és a markolat lehullott, s nedves cuppanással, illetve halk csörrenéssel érkezett a kőpadlóra. A gróf a dolgozószobája ablakához sétált. Amikor még nagyon fiatal volt, Yoda elmesélte neki a Vjun tragikus történetét, és ő éveken keresztül úgy gondolta, hogy kiváló menedék lesz egyszer, ahová visszavonulhat. A bolygót erősen áthatották a sötét oldal energiái, ami jelentősen megkönnyítette a Sithek útjainak tanulmányozását. Ezenfelül az egykori katasztrófa után – egy titokzatos őrületjárvány alig egy év alatt elragadta a lakosság zömét – számos elegáns, teljesen berendezett palota maradt lakó nélkül, készen arra, hogy valaki birtokba vegye.

Egy öreg remeteráknak kényelmes kagylóhéj kellett, és a Château Malreaux rendkívül komfortosnak bizonyult. Az előző gazdáját meglepő és különleges módon hagyta el a józan esze – a vérfoltokat leszámítva a kastély úgy nézett ki, mintha egyenesen Dooku grófnak építették volna.

Odakint szakadt az eső, ugyanaz a savas víz zuhogott, amely majdnem szétmarta a tetőt, mielőtt Dooku megérkezett, és mindent rendbe hozatott. A tengerpart felé a távolban néhány elkorcsosult fa nyújtogatta karmait a borús ég felé, míg a talajt a hírhedt Vjun-moha borította, amely lágy volt, ragacsos, méregzöld és passzív húsevő. Ha valaki ráheveredett egy-két órára, mire felkelt róla, a bőre kivörösödött és felhó-

lyagosodott. Dooku egy darabig némán figyelte az ablaküvegen lecsorgó, könnypatakokra emlékeztető vízfolyásokat, majd megszólalt:

– Amikor utoljára találkoztam Janggal, fiatalabb volt, mint most te. Igen csinos ifjú hölgy volt. A Tanács akkoriban indította el az első küldetésére. A Sevarcosra, azt hiszem. Eljött hozzám, hogy tanácsot kérjen. Feltűnő szeme volt. Teljesen szürke és nagyon nyugodt. Emlékszem, az járt a fejemben, hogy remekül helytáll majd.

Ventress felkapta a véres, összeégett kézmaradványt, és bedobta a hűtőtáskájába.

– A Sithek csodás hatalommal bírnak – jegyezte meg –, de te nem vagy valami nagy jó.

– Ezt gondolod? – kérdezte Dooku, azzal megfordult, és végigmérte a halott Jedi gyilkosát. – Jang egész életében másokat szolgált, akármennyire tévúton járt is. Az elvei csillagát követve cselekedett, akármilyen hibásak is azok az elvek. Ebből a szempontból nézve hányan élnek jobb, teljesebb életet?

– Sokan viszont hosszabbat élnek – válaszolta Ventress, majd bekötözte a hőtáska száját, és az egészet a sarok felé hajtotta. – Ha engem kérdezel – folytatta, miután a táska hangoz csattanással megérkezett a kövezetre –, szerintem a győztesek nem így néznek ki.

– Ebben igazad van – ismerte el Dooku.

Ventress ekkor mozgolódni kezdett, és egyfajta küzdőállást vett fel: kihúzta magát, felszegte az állát, és felvonta mindkét könyökét. Dooku felismerte a jeleket, és tudta, mi következik.

A nő vett egy mély lélegzetet, és fennhangon kimondta:

– A tanítványod akarok lenni!

– Az időpont nem igazán... – kezdett volna tiltakozni Dooku, de Ventress közbevágott:

– Nem rajongok sem a Kereskedelmi Szövetségért, sem a Köztársaságért. Engem nem érdekelnek sem a zászlók, sem